

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056645568/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

vi vor Ømhed, vore Blik, vore Haandtryk, vore Ord, — alt giver vi til Pris for eders sladderlystne Kontrol.«

»Der er en Smule Sandhed i, hvad du siger,« sagde Titus.

»Det er sandt, hvert evige Ord! — Uha, hvor jeg gruer, naar jeg tænker mig at skulle tilbringe Aften paa Aften i Svigerforældrenes Hus og sætte min Kærlighed over Styr i Tevandspassiar og lunkne Vanekys, der ikke tør gaa længer end til Læbernes Overflade. — Derimod — at liste sig et Stævnemøde til, at stjæle sine Kys, der bævrer af Forventniug, at længes efter et Favntag, der er saa hedt, fordi det brister om et Nu, — og dog at være fri, at ture rundt paa alle Veje uden at skylde nogen Regnskab for Anvendelsen af Tiden, blot at søge det nye, friske Indtryk og vaxlende Glæde, — og saa at have Stævnemødet at glæde sig til otte Dage i Forvejen, — du aner ikke, hvor det kaster Glans over alle Ugens Dage.«

»Men Enden?« — spurgte Titus i en let spydig Tone — »den bliver dog, som alle anstændige Forhold ender. I forlover jer eller, højt regnet, I gifter jer uden Varsel. Det daglige Samvær vænner jer til hinanden, I bliver fortrolige paa alle Punkter, I lærer hinanden at kende ud og ind — lige fra Natlinnedet og til Galosjer og Paraply. Regnskabet begynder at aflægges, For-

klaringer afæskes om, hvad I tænker paa, har tænkt paa, vil tænke paa, hvor du kommer fra, og hvor du skal hen. Og inden I véd af det, saa sidder I, hvor alle de andre sad, — midt i Ægteskabets hyggelige Vaner og uhyggelige indbyrdes Kontrol.«

»Den Tid den Sorg! Hvorfor skal vi ikke nyde vor Ungdom og vor Elskov, saa længe vi kan, uden at ængstes for Dagen imorgen?«

»Jo, nyd væk — nyd væk! I bliver tids nok Vanemennesker. Maaske vil I engang glæde jer ved fælles Minder om ikke at have sprunget Ungdommens Galskab og Glæder over.«

»Lille Tit, du er et dejligt nøgternt Menneske. Det er ligefrem blevet dig en Vane at se ædrueligt paa alt.«

»Den, der ikke drikker for meget, undgaar Tømmermænd.«

»Du har vist et slapt Maveskind for Øjeblikket.«

»Jeg er rædsomt sulten.«

»Saa spiser vi i Strandparken — en lille déjeuner dinatoire?«

»Faar jeg Lov at betale selv?«

»Skal det være en Fornærmelse! Naar jeg inviterer — —«

— Strax efter drejede de ind paa Sidevejen til Traktørstedet. En forkrøblet ung Pige veg til